

acolo!” Poți să spui și împrejurarea în care ai făcut lucru, pentru ca să se ușureze, ori să se agraveze fapta. Să nu vă apuce moartea, aș putea spune, să nu vă apuce seara fără să fiți spovediți. Nu țineți la faptul că va scrie despre voi că „A murit fără lumânare!” Lumânarea nici nu ajută, nici nu acuză.

Nu păstrați un păcat ascuns sau spus sucit, sau spus oarecum. Bunăoară la cei căsătoriți, la unul din soți îi place o altă persoană și cedează în inima lui. Când sunt împreună ca soț și soție, și cel care a cedat în inima lui își închipuie că trăiește cu persoana aceea, face un păcat subtil de curvie.

N-ai nevoie să lași impresie bună duhovnicului. Duhovnicul se simte bine când îi spui cele mai urâte păcate, pentru că are bucuria că te-a ușurat și te-a scos din adânc de ape. Tu ești la doi metri adâncime în apă, de ce îi spui că ești numai la jumătate de centimetru? Spovedește-te curat. N-are nevoie

duhovnicul ca să te lauzi tu pe tine. Și pe urmă, vă mai spun și altceva, el este plin de har și te simte, nu este prost, își dă seama. Credeți că Dumnezeu a făcut duhovnic pe oricine? Și atunci, te simte și, delicat, poate să-ți spună: „De ce mă minți, măi frate?” Pentru că duhovnicul nu poate să-ți lase impresia că-ți cunoaște ție păcatele. Îți descoperă Dumnezeu într-un fel, că te dai tu de gol. Și pe urmă nu ne interesează atât de mult părerea duhovnicului, ne interesează că tu ai reușit să te salvezi în loc să te nenorocești. Pentru că, frații mei, ori la spovedit să spui păcatele, pentru iertare, ori la Judecata de apoi pentru pedeapsă ele se vor vădi, dar nespuse nu rămân! Asta să știe toată lumea. Și duhovnicul va fi de față acolo, la judecată, unde n-ai ce să mai zici, și nici el.

Sursa: *Ne vorbește Părintele Arsenie, Mănăstirea Sihăstria*, 2010.

PROGRAMUL LITURGIC

- **Luni** / 23 martie / 18:00 – **Denia Canonului cel Mare**
- **Marti** / 24 martie / 18:00 – **Vecernia și Litia**
- **Miercuri** / 25 martie / 08:00 – **Utrenia și Sfânta Liturghie**
→ *Buna Vestire (Dezlegare la pește)*
- **Vineri** / 27 martie / 18:00 – **Denia Acatistului Bunei Vestiri**
- **Sâmbătă** / 28 martie / 08:00 – **Sfânta Liturghie și Parastas**
18:00 – **Vecernia și Litia**
- **Duminică** / 29 martie / 08:30 – **Utrenia și Sfânta Liturghie**
→ *Duminica V din Post (a Cuvioasei Maria Egipteanca)*
→ *Sfinții Sfințiți Mucenici Marcu, episcopul Aretuselor și Chiril diaconul; Sfinții Mucenici Iona și Varahisie*

Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

www.sfantul-ilie.ro

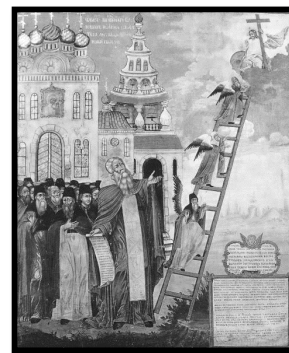

BULETINUL PAROHIEI SFÂNTUL ILIE HANUL COLȚEI

*Doamne, izbăvește-mă de toată neștiința și uitarea,
de neîndrăznirea și de nesimțirea cea împietrită.*

(din Rugăciunea Sfântului Ioan Gură de Aur pentru ceasurile nopții)

♦ Nr. 112 / 22 martie 2015 ♦

SFÂNTUL IOAN SCĂRARUL

„DESPRE NESIMȚIRE, ADICĂ
MURIREA SUFLETULUI”

Nesimțirea, atât a trupului cât și a duhului, este simțire omorâtă, care, din veche boală și îndelungă nepurtare de grijă, întru lipsa simțirii sfârșește. Nedurerea este nepurtare de grijă ce s-a făcut obișnuință, cugetare amorțită,

născătoare a mai-nainte-prinderilor-în-minte, piedică a osârdiei, laț al bărbăției, necunoaștere a umilinței, ușă a deznădăjduirii, maică a uitării, și, după ce naște, fiică a fiicei sale; precum și înlăturare a fricii.

Cel fără de durere este filosof lipsit de minte, tâlcuitor ce pe sineși se osândește, iubitor de cuvântare ce împotriva sa grăiește, orb ce pe alții învață a vedea. De tămăduirea ranei vorbește, și a o zgândări nu conținește. De a sa patimă se jeluiește, și a mânca cele vătămătoare nu se oprește; de dânsa a se izbăvi se roagă, și îndată spre lucrarea ei aleargă; pentru lucrarea acesteia împotriva sa se mânie, și de ale sale cuvinte nu se rușinează, ticălosul.

„Rău fac”, strigă acela, și nu-ncetează cu osârdie a-l face. Gura împotriva patimii se roagă, iar trupul pentru dânsa se nevoiește. Despre moarte filosofește, și

ca un fără de moarte trăiește. Pentru despărțire suspină, și ca un veșnic dormitează. Despre înfrânare vorbește, și pentru lăcomia pânteclui se nevoiește. Ascultarea o fericește, și el cel dintâi nu ascultă; pe cei neîmpătimiti îi laudă, și nu se rușinează a ține minte răul și a se război pentru o zdreanță. Mâniindu-se, se amărăște, și pentru amărăciune iarăși se mânie, și biruire lângă biruire adăugând, nici măcar nu simte. Despre judecată citește, și a zâmbi se pornește; despre slava deșartă citind, întru însăși citirea în deșert se slăvește; despre priveghere pe de rost își grăiește, și în somn îndată se afundă; laudă rugăciunea, și ca de bici fuge de dânsa. Săturându-se, se căiește, și iarăși, după puțină vreme, încă mai mult se ghidește. Tăcerea fericește, și prin multă cuvântare o laudă. Despre blândețe învață, și întru însăși învățătura adeseori se mânie. Venindu-și întru sine, suspină, apoi clătind din cap, iarăși în voia patimii se lasă.

Râsul îl ocărăște, și zâmbind, despre plâns învață; dinaintea altora ca pe un slăvit-îndeșert se prihănește, și prin prihănire slavă își neguțătorește; cu împătımire la fețe privește, și despre întreaga-cugetare vorbește. În lume petrecând, pe cei ce se liniștesc îi laudă, nepricepând că pe sineși se rușinează; pe cei milostivi îi slăvește, și pe săraci îi ocărăște. Totdeauna al său pârâș se face, și întru simțire a-și veni nu voiește, ca să nu zic că nu poate.

Văzut-am pe mulți ca aceștia lăcrămând când auzeau de ieșirea cea de aicea și de înfricoșatele judecăți, și încă lacrimile în ochi având, cu sânguință la masă mergeau. Și m-am minunat cum stăpâna aceasta și vistieria împuțiciunii putut-a și

pe plâns a-l birui, din multa nesimțire nu puțin întărindu-se.

Dezgolit-am, după puțina mea cunoaștere și putere, viclesugurile împietritei, îndrăcitei celei vârtoase și nebunei acesteia, precum și ranele ce le pricinuieste, că nu sufăr mai mult a cuvânta despre dânsa. Dar cel ce poate, întru Domnul, ca dintru a sa cercare să dea leacurile potrivite ranelor, să nu pregete; că nu mă rușinez a pune înaintea neputința mea întru acestea, eu însumi cu tărie fiind ținut de această patimă. Că nici viclesugurile și măiestriile ei de la sinemi a le înțelege nu aș fi putut, de nu aș fi prins-o undeva, și cu sila ținând-o și muncindu-o, pe cele mai nainte zise o am făcut să le mărturisească, cu biciul fricii Domnului și al neîncetatei rugăciuni biciuindu-o.

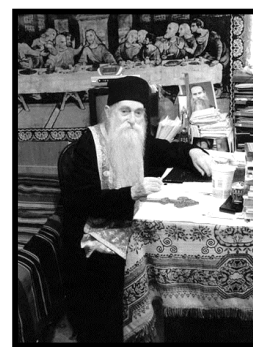
Iată dar ce-mi pare că zice tirana aceea și răufăcătoarea: „*Cei ce mie îmi sunt supuși, pe morți văzându-i, râd; la rugăciune stând, cu totul împietriți, învârtoșați și întunecați se află; la Sfântul Prestol privind, nesimțitori rămân; de Dar împărtășindu-se, ca pe o pâine proastă îl mănâncă. Iar eu, întru umilință văzându-i, de dânsii îmi râd: că învățat-am de la tatăl ce m-a născut a ucide toate bunătățile ce se nasc din bărbăție și din sfânta dorire. Eu sunt a râsului maică, a somnului hrănitoare, a sațiului prietenă; mustreată fiind, nu mă doare; și cu mincinoasa evlavie împletită sunt.*”

Iar eu, de cuvintele nebunei acesteia minunându-mă, de numele celei ce o a născut am întreat-o, iar ea mi-a răspuns: „*Eu nu am o singură naștere, ci zămislirea mea este oarecum amestecată și schimbătoare. Sațiul mă ține, vremea mă crește, năravul cel rău mă întărește, pe*

care, cel ce îl ține, niciodinioară de mine se va slobozi.

Însă tu stăruie întru multă priveghere, cugetând la Judecata cea veșnică, și poate puțin te voi slăbi. Ia seama la pricina mea, de unde mă nasc întru tine, și împotriva maicii mele te luptă, că nu este una întru toți. Roagă-te des la mormânturi, neștearsă icoană a acestora întru inima ta zugrăvind, că de nu o vei scrie acolo cu condeiul postului, în veac nu mă vei birui.”

Sursa: Sfântul Ioan Scărarul, *Scara*, Editura Reîntregirea, Alba-Iulia, 2013.

PĂRINTELE ARSENIE PAPACIOC

„N-AI NEVOIE SĂ LAȘI IMPRESIE
BUNĂ DUHOVNICULUI”

Mai întâi să fiți bine spovediți. O spovedanie este, cum am zice, ca un fel de catehism, adică să te cercetezi mereu: „Ce-am făcut?” Această stare de cercetare este o stare de prezență. Să fiți bine spovediți! Nu faceți cu nici un chip o spovedanie așa, tradițională, rațională, ci afectivă: „Domnule, asta am făcut!” Să spuneți păcatul cu gustul lui, cu mustul

lui, că de multe ori chiar mărturisirea după un îndreptar de spovedanie poate fi o spovedanie rațională. Deci, să fiți bine spovediți! Asta-i taina care mântuiește! Ce iertați voi – episcopilor, preoților, duhovnicilor – iert și Eu. Aceste păcate dezlegate nu se mai iau în vedere, spune și Sfântul Ioan Gură de Aur, nici la Vămile Văzduhului, nici la Judecata de apoi, unde cel mai mare lucru cu care trebuie să ne prezentăm este dezlegarea de păcate.

Dă-ți seama ce ușor poți să te mântuiești! Și te duci la un semen de-al tău să-i spui, la un om, nu la un înger. Nu trebuie să existe rușine la spovedit. Aceasta este o armă foarte eficace a diavolului, să-ți dea rușine la spovedit. O spovedanie bună înseamnă să spui tot. Dacă te rușinezi, ascunzi din păcate. Apoi, să vă cercetați oriunde, să vă controlați, că e mare greșală să nu fii înregistrat în tot ce faci. S-ar putea să repeți un lucru pentru că n-ai știut că l-ai făcut, nu te-ai înregistrat. Urmăriți-vă pe voi înșivă, înregistrați-vă pașii și mintea. Pentru că se poate să te speli pe față și să te speli numai la o subțioară, dar pe una să nu te speli, uiți. Dacă ești înregistrat, te întrebi: „Ce fac, unde merg, cine sunt?”

Nu mergeți la întâmplare, din inerție simplă. Tu trebuie să știi că exiști. Dacă tu gândești că trebuie să fii bine spovedit, peste tot vei fi un controlat și vei avea, deci o conduită a vieții. Plecând de la un lucru care crezi că s-a terminat: „Părinte, sărut mâna, am venit, am spus, acum plec”. Nu, băiete! Pe unde te duci, să te înregistrezi mereu: „Eu am înjurat, am vorbit de rău, m-am mândrit etc.”. Chiar vă rog să notați păcatele atunci când le-ați făcut, cel mai mare lucru ăsta ar fi. Nu faceți pe eroii: „Lasă că știu ce să spun